

N.º SOLT
5
CÉNTIMS

N.º SOLT
5
CÉNTIMS

Veu de la Plana

SEMANARI DEFENSOR DELS INTERESOS REGIONALS

SOSCRIPCIÓ

Castelló, al mes..... 0'25 ptas.
Fora, trimestre..... 1 » »

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

COLÓN, 17, 2.º

Tota la correspondencia a la Administració

SE PUBLICA TOTS ELS DISAPTES

No se tornen els originals en cara que no se publiquen

Devem escriure l' valencià

Tractant del grandiós acte de la Solidaritat Catalana die un sabi polemiste, l' egregi Diputat a Corts En Ramón Nocedal: «Soch partidari de que cascuna regió parle son propi llenguatge; vullch que s' entengau ab mí en llengua catalana y no que m' aborriu en castellà.»

Aixó s' d' homs que vèrament ouen y senten batejar llurcor ab colps d' entusiasme patri. Qui vullga bé a sons semejants, avans que ficarse 'n cap andrómina de si temim rebordonida la sanch per lo verí separatiste, deu estudiarmos fonsament y si mentje bona cosa de sopes en nosaltres arrematará per aclarir que igual que diem (com a que 's veritat) que tota persona es un mond, de la mateixa manera que una nau, per les aygües blaves caminant, sembla y se considera la prolongació del Estat a qui pertoque, també la llengua que 'ns feu dependre a dir pare y mare, eixa dolcíssima parla 'n que als pochs mesos de naixer pronunciavem lo mot alarb *«ma»*, pera demanar la satisfacció de la necessitat de la set es, no hi ha ducte, un troc preciosissim d' alé viu dins l' Espanya; y als que no volen que glapim gens ni miqueta 'n la defempsa de lo que 's tan nòstre, a eixos descarats amigots del centralisme, uns per indiferents, altres de bona fé o per malpensaires, alguns per convinencies, ¿cómo aném a permetre que mos desgarren y pategen lo més preuat ramell que 's cull del bledá jardí que reslorix al ombriu de la Casa Payral llevantina?

La patxorra d' eixos que salament mos parlen d' una manera y no consentixen que s' escriue lo

mateix que parlen, es una mala seguida que devem tallar de fèrm avans de vore indignament aufegades unes precioses expresions fonétiques que no tenen adequa correspondència en altres llengües.

A la gent que tant abandone lo seu, may li ve a la testa que si la llengua castellana te mils de paraules noves, expressives de pensaments locals moltes d' elles, ho deu, amuntó de vegaes, a la regolamenta 'n academies, noveles y llibres variats de diccions propies d' altres llengües, tant peninsulars com del extranjer, clàssiques y dialectals.

Gens ni miqueta ha d' afalagarmos lo clim de tals convivents, qu' ademés de fugir dels atabals en que asoles correuem, destorben l' encarrilament pel camí que 's de raó a un parlar que prendrá aire si gramaticalment, en documentacions y escrits oficials se li donne força; y no més, cal pensar lo bó que 's portará a terme si s' escampen fins les vores de tota la Regió los modismes, expressions honestes natives y pensaments fills de motius geogràfichs de raça, d' aptituts y aficions.

Tot aquest moteró filològich serà un orgull pà 'ls valentins que l' entronen a rá d' uns altres sitials-academics en congressos llingüístich internacionals, aixó a banda de lo que puga favorir a l' Humanitat ab més clares ensenyances dins lo cercle de l' experiència y del progrés.

ALMUGÁVER.

MANS BLANQUES

LA PÉRLA

«Per fi la tindré!» y al dir assó

sons ulls brillaven d' alegria y baixava saltant, de dos en dos, els amples escalons; al aplegar al últim alçà son cap d' angel y preguntá;

—¿Qué vols, mamá?

—Que no dones per ella més de deu duros, contestá una veu severa desde lo alt de la escala.

—Está bé, digué la joveneta fent un gest de disgust.

Demprés, Julia, tirant de la vella criá que l' accompanyava començá a correr dret a la plateria aon s' encontrava la pèrla, objecte de les seues ansies.

—Pero sinyoreta, no vaja tan apresa—dijo la criá—mire que no puch seguirla, y Julia esclatava riallera y arrastrava a la vella dignentli;

—No pots saber els desejos que tinch de lluir tan preciada joya. Y corria, corria agarrá del bràc de la bona criá.

—¡Ahí està!—exclamá parantse davant d' un luxós escaparate.—¡Entrem!

Al cap d' uns minuts l' hermos anell mostrava tota sa belleza en huds fins y delicats dits de la caprichosa Julia.

—¡Deu duros!—dijo la vella al eixir de la plateria, y acabava son pensament en un llach suspir.

—¡Bel y ¿qué?... Puix yo l' encontre barato! Iuaja una pèrla y cóm la lluiré esta nit en el teatro.

De repent se pará davant d' un pati:—¡Pujem!

—¿Pera qué? — li pregunta l' accompanyanta.

—Es la casa de la modista.

—Y, bé; ¿no va ella a probarli, a casa, els vestits?

—Si; pero vullch probarme ara el que m' está cosint; y sinse esperar paraula pujá l' escala.